

in nesti jajčeca. On bi pa dobil tudi moč nad vsemi ptiči v naši deželi! Samo ti si bil toli pogumen, da si se upal rešiti me!

Tvoja samica bo znesla spomladi na Veliko noč jajčece. Ne sme ga valiti! Zgrabi ga s kljunčkom in ga vrzi iz gnezda na tla! Pri tem si želi, kar hočeš, vse se ti bo izpolnilo!»

Zdaj, ko je znesla moja samica jajčece, sem se spomnil čudovite ptičke. Pojdi, dam ti ga, pa ga ti spusti na tla! Želi, kar si hočeš!»

Kako vzradoščen je bil deček! Ščinkavec mu je prinesel v kljunu jajčece. Nejček je odhitel z njim domov.

»Mati! Kaj si želite za Veliko noč?« je vprašal dobro mamico.

Ona se je pošalila:

»Želim si, da bi bila naša hišica zidana. V sobici mizo, na mizi piruhov, pomaranč in sladčic. Želim si, da bi bila v dimniku gnjat! Dalje za hišico vrt in na njem polno sadnega drevja!«

»Tudi jaz želim isto!« je kriknil Nejček in vrgel jajčece na tla.

Počilo je kakor da je bil kdo s topom ustrelil. Mati se je prestrašila, da ji je zastala sapa. Nejček se je kar sesedel in zazijal:

Hišica se je stresla, stene so se razširile. Strop se je dvignil. Leseni trami so izginili. Nova, iz opeke zidana stavba je stala tam. Za hišo se je širil prostran sadni vrt. Nad hišo je vstajal dimnik, a v dimniku se je sušila debela gnjat.

Ko se je Nejče nekoliko otresel strahu, je spoznal, da se je res vse izpolnilo. V sobi je stala široka miza, raz katero so se mu smejali piruhi, pomaranče in sladčice.

»Ju-hu-hu!« je zavriskal deček...

Še danes živita on in mati. Če ne verjamete, da je vse to res, ju pojdite vprašat! Poiščite gozd za vasjo! Pojdite po stezici ob vodici! Dospeli boste do hoste. Koncem hoste stoji na parobku nova hišica. Tam vprašajte po Nejčku sabejčku. Priskakljaj vam bo vesel nasproti in vam povedal prav vse in prav tako kakor jaz!

Velikonočna bajka.

1.

*Sklonil se je zvonček beli
k sestrici trobentici:
„Dober dan, soseda moja,
no — kako se ti godi?“*

2.

*Kakor vidim, vsa si nova
in veselo se smehljaš.
Kakšno pa že spet novico
nam povedati imaš?“*

3.

*„Ej, nevedni gizdalinček,
zdrami se iz svojih sanj!
Kaj ne veš, da je napočil
zopet nam vstajenja dan!“*

4.

*„Ah, saj res!“ se je začudil
zvonček, mali gizdalin,
v rosno jutro pomladansko
brž zazvonil je: cin, cin.*

5.

*In trobentica zapela
sredi solnčnih je dobrav
Kralju, ki je vstal od smrti,
tih in topel svoj pozdrav.*

6.

*A vijolica pod grmom
je odprla skromni cvet,
vse je klilo, pozdravljalo
dan vstajenja, solnce, svet!
Vinko Bitenc.*